

DANIČKA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 8. sušca 1855.

List 10.

Marit, moji Materi.

O Marija, moja Mati!
 Ti Kraljica angelska!
 Nic ni treba mi se bati,
 Tvoja roka me pelja! —
 Kadar satan spono kuje,
 V mreže svoje me lovi,
 Se hinavsko perlizuje,
 Vidi Tebe, in — beži.
 O Marija, moja Mati! itd.

Gerda kača me ovija,
 Clo v samoto gre z menoj;
 Ko pa zdihnem: o Marija!
 Hitro teče pred Teboj.
 O Marija, moja Mati! itd.

Clo v svetosti se pervije
 Ino vžiga grešni žar;
 Slisi pa ime Marije,
 Mora bežat' gerda stvar.
 O Marija, moja Mati! itd.

Kadarkoli se vzdiguje,
 Svoje zanke stavi mi,
 Me v grehe zapeljuje;
 Zapodiš ga Mati Ti.
 O Marija, moja Mati! itd.

Pšice njega Ti zdrobila,
 Moč usó mu vzela si,
 Si na glavo mu stopila,
 De ne more škodvati.
 O Marija, moja Mati. itd.

Janez.

Dušna pomoč za bolnike.

(Konec.)

Kakor pa vsak lahko sprevidi, kako potrebno in koristno je obiskovanje bolnikov, ravno tako pa vsak, kdor je že večkrat bolnike obiskoval, tudi vé, de je pri večkratnim obiskovanji ravno tistih bolnikov težko, jih vselej s kakimi novimi dokazami tolažiti, jih z novimi nagibi v poterpežljivosti poterovati, jim vselej kak nov primerjen nauk dati, kako novo tolaživo ali razveselivno prigodbo jim povedati, vselej kako prav pripravo molitev jim brati, in jim tako dolgi čas bolezní s pridam polajševati in prikrajševati, de se njih dušam v zveličanje oberne in v njih zadostenje in zasluženje preteče. Vse to pri bolnikih dobro opravljati in zverševati, je pa še skušenim in znajdenim duhovnim pastirjem težko — brez primerjeniga pripomočka. Mem tega duhovni pastirji svojih bolj oddaljenih bolnikov velikrat zavolj družih opravil pogostoma obiskovati tudi ne utegnejo. Kako dobro bi torej bilo, de bi v tej reči duhovnam tudi drugi ljudje pomagali, in za pridno obiskovanje bolnikov potreben in pripraven pripomoček imeli!

Dobre bolniške bukve so torej za duhovne in neduhovne velika potreba. Duhovni sicer v nemškem jeziku mnogo bolniških bukev imajo; splošna pa je pritožba, de nič prav rabne, in zlasti za bolnike zmed našiga prostiga ljudstva primerjene niso. Tudi v slovenskim jeziku se nekaj in sicer dobrih bolniških bukev najde, katerim pa vender potrebne različnosti in obsežnosti manjka, tako de se v daljših boleznih že ne vé, kaj bi se bolniku povedalo, bralo ali molilo. Posebno pa se pri dosedanjih bolniških bukvah obilnost in različnost primerjenih zgodeb in zgledov pogrša, kateri se zlasti bolnikom priležejo, in velikrat več zdajo, kakor se tako lepi in vbrani prigovori in opomini. Zato je mnogo duhovnih pastirjev že dolgo želelo in željo izreklo, de naj bi nove, bolj obširne in okoljšinam in potrebam bolnikov na vse strani bolj primerjene bukve na dan prišle.

Ker je pa po besedah s. Pavla vsak svoj dar od Boga prejel, je pa tudi gotovo, de je tak, kdor s posebno pridnostjo in s posebnim prizadevanjem bolnike obiskuje, naj bolj pripraven dobre in primerjene bolniške bukve pisati in na svitlo dati. Med take može v obiskovanji bolnikov pa gre po pravici čast. gospod Janez Zupančič, sedaj kaplan v Moravčah. On je vse leta svojiga duhovniga pastirstva s posebno pridnostjo in s posebnim veseljem bolnike obiskoval, ter jim potrebno dušno pomoč in tolažbo delil. Kar koli je v to primerjeniga in rabniga kje zvedil, slišal ali bral, je pridno spisoval, in si tako v svojo rabo že precej obširen spisek za obiskovanje bolnikov pripravil. Pozneji se le, od več strani nagovarjan, je sklenil, svoj spis v občno rabo bolnikom v prid na svitlo dati. V ta namen je celo, več kot iz 20 virov sestavljeno delo z veliko skerbnostjo spet pregledal in po potrebnosti popravil; zraven tega se je pa tudi z drugimi mnogo posvetoval in pogovoril, in kar je za dobro in potrebno spoznano bilo, vse porabil in svojimu spisu vverstil. In tako zdaj z veseljem na znanje damo, de se omenjene nove bolniške bukve, ki bodo kakih 26 tiskanih pol obsegle, z dovoljenjem visokočastitljiviga Ljubljanskiga škofjstva že natiskujejo, de so že poslednje pole v delu, in de se bodo o veliki noči te bukve že na prodaj dobile. Gospod izdajatelj pa ni le veliciga truda s spisovanjem teh bukev imel, ampak je obernal v to tudi svoj denar, ker je založbo sam prevzel, le iz tega dobriga namena, de bi te bukve, kolikor je mogoče, dober kup bile, in de bi jih tako vsak lažeji kupiti zamogel.

Že vse dozdej rečeno omenjene nove bolniške bukve posebniga priporočila vredne stori. De jih

bo pa vsak že naprej bolje soditi in ceniti vedil, pa se njih obseg ali zapopadek nekoliko razkazati hočemo. Te bukve, imenovane „Dušna pomoč v bolezni“ so pa po svojim obsegu tako zverstene:

Naj prvo je vvod, v katerim se uči in pokaže, kako je treba v bolezni za zdravje skrbeti in kako pri obiskovanju bolnikov in umirajočih ravnati in zadržati se. — Za vvodam sledi v prvem delu 18 prigovorov raznega zapopadka za bolnike. Spisani so v prav razumljivi besedi in kratkih zgledih svetnikov, ter veliko moč in priserčnost za bolnika v sebi imajo; prijetni in podučljivi so pa tudi za zdrave, kateri se v kakih težavah ali nadlogah znajdejo. — V drugem delu je sedmero premišljevanj terpljenja Kristusoviga za bolnike, ki so vzete pa okrajšane iz „Zgodnje Danice“ l. 1853. Te premišljevanja so gotovo vsim dopadle, upamo, de bodo tudi tukej dopadle, ko so za bolnike vravnane. — V tretjim delu je 43 nekaj daljših nekaj krajših zgledov svetnikov in sicer pobožnih ljudi, pa tudi velikih grešnikov, ki so se pred smertjo spreobrnili. Ti zgledi so iz stariga in noviga časa, iz ptujih, pa tudi iz naših slovenskih krajev vzeti, so primerjeni in vravnani za pravične in spokorne, za grešnike in nedolžne, za starše in posle, za mlade in stare, moške in ženske, bogate in revne ljudi. Prigodbe so s podbudljivimi okoljsinami dopovedane, čednosti vere, zaupanja, ljubezni, obžalovanja grehov, poterpežljivosti, vdaje v Božjo voljo itd. živo popisovane. Ti zgledi so pa podučni in spodbudljivi ne le za bolne, ampak tudi za zdrave, in gotovo je, de zavolj te različnosti primerjenih zgledov omenjene bukve posebno ceno imajo. Taki zgledi se brez utrujenja berejo ali poslušajo, živši ginejo, k enakim čednostim spodbadajo, in dostikrat več zdajo, kakor še tako lepi nauki, prigovori in opomini. — V četrtem delu je 19 krajših prigovorov za nevarno bolne v pripravlanje za srečno smert. Kar je od prigovorov v prvem delu rečeno bilo, tudi od teh velja. — V petim delu so molitve za vse okoljsine in potrebe bolnikove. Ta obširni del razpade v 8 razdelkov, v katerih se najdejo pripravne molitve o prejemanji svetih zakramentov s potrebnimi opomini, potem vsakdanje molitve, sv. masa, kratek križev pot, mnogotere litanije, potem druge molitve po okoljsinah bolezni, molitve bolnikov razne starosti, mnogih stanov, o bližanji smerti, obujevanje mnogih čednosti, bolnikom potrebnih. Molitve so sploh kratke, priserčene in po okoljsinah in potrebah bolnikov v toliki različnosti in obilnosti sestavljene, de se jih tudi pri dolgo-terpeči bolezni ne zmanjka. — V šestim in poslednjim delu so kratki in krepki prigovori in zdihljeji za umirajoče z litanijami in cerkvenimi molitvami o smerti.

V pristavku sta še dva prigovora za pričujoče po sklenitvi bolnika. In poslednjič je pridjan v latinskem jeziku „papežev blagoslov o smertni uri“ duhovnam v rabo, ako bi kdo potreboval, pa cerkvenih obrednih bukev ravno pri rokah ne imel.

To je obseg imenovanih bukev, ktere so sicer pred vsim drugim bolnikom primerjene in namenjene, pa jih tudi zdravi z velikim pridam rabiti zamorejo, ker v njih tudi za-se lepe zglede, podbudke in tolažila, zraven pa tudi navadne, masne in vsakdanje, cerkvene in druge primerjene molitve in opomine najdejo. Beseda teh bukev, kolikor za ljudstvo gre, je čista, pa lahko umljiva,

prosta in priserčna, kakoršna je zlasti za bolnike živo potrebna.

Po vsim tem zdaj serčno željo in vošilo izrečemo, naj bi se omenjene prav zaželjene in potrebne bukve med duhovni in neduhovni po vsim Slovenskim obilno razširile in razprodale, ter bolnim in zdravim v prid in zveličanje veliko veliko pomagale!

Postno.

Po „Salzb. Kirchenbl.“ posnamemo nekoliko iz tehtniga postniga lista prečastitljiviga gospoda Lavantinskiga škofa:

Poglavitušiši vzroki sedanjih stisk in grenkiga pomankanja so napuh, poželenje in tako splošno pesanje svete vere — pozabljenje Boga. Veliko ljudi si misli sedanje življenje kakor veliko deteljiše, sami sebe pa kakor brezumne živali, ktere nimajo nobeniga družiga namena, kakor jesti in poginiti. Na Boga, pravičniga povračnika, na večno plačilo in večno strahovanje taki meseni ljudje ne mislijo, in ne preudarijo, de imajo neumerjočo dušo. Ni torej čuda, de neskončno pravični, toliko modri, kolikor dobrotljivi Bog s tako veliko silo na naše vrata terka, in po preroku kliče, kakor nekđaj Izraelcam, ki so bili Boga pozabili: „Poslušajte nebesa, in ti zasliši, o zemlja, ker Gospod govori: Otroke sim zredil, in odredil; oni pa so mene zaničevali. Vol pozná svojiga lastnika, in osel jasli svojiga gospoda: moje ljudstva pa mene ne pozná.“ (Iz. 1, 2. 3.) „Sin spoštuje svojiga očeta, in hlapec svojiga gospodarja: če sim tedaj Oče, kje je moja čast? če sim Gospod, kje spostovanje do mene, govori Gospod vojsknihi trum.“ (Malah. 1, 6.) Ali se nam ni po pravici čez veliko kristjanov, ki so le po imenu kristjani, z besedami sv. Pavla pertožiti: „Veliko jih živi (kakor sim že velikrat rekel, zdaj pa s solzami moram reči) kakor sovražniki Kristusoviga križa, kterih Bog je trebuh, kteri so le v posvetno zamišljeni, kteri se svoje sramotnosti hvalijo; kterih konec je poguba.“ (Fil. 3, 18. 19.) Ravno taki kristjani na videz so tudi zaničevavci cerkvene postne zapovedi. Strah Božji je zginil iz njih sere, vera je mertva, ljubezen do Boga omerznila; ako nad take ljudi težka stiska pride, je per njih namesto tolažljiviga upanja nezaupnost in obupnost, kterih konec je poguba. Kdor je ob Bogu, bo služabnik trebuha (pohlepnosti po vživanji) ali pa sužinj mamonov (skoposti), in ravno ta sužnost (služabnost gospodovavniga greha) je nesrečna mati sedanje grenke stiske. — — Pre-razdražena poželnost v vživanji (tudi še celo pri nižjih stanovih) je podobna živimu apnu, ktero je toliko bolj pusto, kolikor več vode dobí, dokler ne razpade. Akoravno dandanašnji ima deržina boljši, kakor nekđaj gospodarji, in akoravno kmetje veliko boljši žive, kot pred sto leti gospoda, vendar ljudje niso zadovoljni, ker so nenasitljivi.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Protečeno nedeljo je bila pri sv. Petru prav spodbudna, postu primerna slovesnost. Ker so se mnogotere želje razodevale, taki križev pot v farni cerkvi imeti, kakor je v Jeruzalemu, in kakoršni- ga po mnogih farah zmiram bolj napravljajo, in so nekteri pobožni farmani tudi posebne darove v to odmenili; torej so g. fajmošter, visokočastiti M. Svetličič, v to željo privolili, se z znanim umetnikom g. Langus-am

posvetovali in ga prosili, da naj to delo prevzame, kateri pa ni utegnil. Torej je znani pobožni umetnik g. Miškovic to delo, na Languasovo nasvetovanje po križevim potu iz Homca, kteriga umetniki močno hvalijo, prav lično, živo in spodbudno izdelal, tako da iz tega gosp. Šen-Peteraki fajmošter priložnost vzamejo, imenovaniga malarja tudi drugim duhovnim pastirjem in cerkvenim oskerbnikam za take in enake dela priporočiti. O slovesnosti druge pot kaj.

Is Gorice 2. sušca S.— Letošnjo pepelnico smo imeli v naši veliki cerkvi, kakor vsako leto prvo laško postno pridigo. Po stari navadi se vsako leto za te pridige ptaj duhoven povabi, kateri po tem vsaki teden po štiri ali clo pet pridig ima, in jih sklene v tvorek po veliki noči. Konec posta se bere zanj po mestu, in navadno mu pride vkup naj manj dve sto goldinarjev. — Letas je bil ravno tako, kakor druge leta, povabljen neki veljaven pridigar v Lahih, pa kaj se zgodi? deset dni pred začetkam svetiga posta piše v Gorico, da mu ni nikakor mogoče priti pridigat, ker je hudo obolel. Zategavoljo je te postne pridige prevzel eden tukajšnih duhovnikov, namreč gosp. Dominik Komin, naj mlajši vikar tukajšne metropolitanske cerkve, ki je v svojih dosadanjih pridigah uže dovolj pokazal, da je mož za to. Bog mu daj le moč in zdravje; Goričani ga radi in z veseljem poslušajo, in ako se ne motim, vidim, da so z njim bolj zadovoljni, kakor z marsikterim vunanjim, ki smo jih pretečene leta poslušali; da bi si le tudi njegove krepke besede in goreče opomine tako radi k sercu vzeli! — On pridiga tadaj letas v veliki cerkvi vsako nedeljo, vsak praznik, in pa še vsako sredo in vsak petek čez teden, in sicer v laškim jeziku. Za tukajšne Slovence pa, ki so večjidel nižjih stanov, so slovenske pridige skozi celo leto vsako nedeljo in vsak praznik zjutrej pri prvi maši v veliki cerkvi in v farni cerkvi sv. Ignacija na Travniku. Letas pak je zraven tega še slovenska pridiga vsaki petek zjutrej pri prvi maši ves čas štiridesetdanskiga posta. Sedanji fajmošter pri sv. Ignaciji namreč gospod Jožef Tuni je v farni cerkvi to naredbo letas storil, ker je spoznal živo potrebo marljivšiga podučevanja ljudi nižjih stanov. In ker mu je dušni prid njemu izročeni dušic tolikanj pri sercu, si tolikanj prizadeva, tudi z vpeljanjem nove bratovšine Mariiniga Serca v svoji fari praviga katoliškiga duhá prav živo buditi in spodobno rediti. Vpeljanje te bratovšine je bilo prvo postno nedeljo očitno in slovesno. Pred popoldanskimi navadnimi litanijami je duhoven na leco šel, in v posebnim ogovoru do zbraniga ljudstva začetek, namen, dolžnosti in dobrote tega društva ali prav za prav te bratovšine jasno razložil, in pričujoče opominjal, se vanjo zapisovati. Potem so duhovni v cerkvenih opravah se podali v stranske kapelo Matere Božje, lepo ozaljšano, in pred milo podobo nebeške kraljice pokleknil in zapeli: „Veni Creator Spiritus“ („Pridi sv. Duh“) in za spreobrnjenje grešnikov molili. Potem pa so se vsi tako podali pred veliki altar, kjer so presveto Rešnje Telo izpostavili, in litanije Matere Božje odpeli. Po žegnju s presvetim Rešnjim Telesom so še en Očenaš in Česensamirajo odmolili, predstavili: „O Marija, pribežališe grešnikov, prosi Boga za nas!“ in s tem je bila slovesnost sklenjena. Ljudém je to prav dopadlo, in koj drugi dan sim slišal, da jih je bilo uže čez 400 zapisanih v to bratovšino. Sadaj, ko to pišem, jih je gotovo uže do šest sto. Tudi bukvice so se od te bratovšine natisnile v laškim in slov. jeziku.

Ker ravno od bukvic govorim, omenim še lepo knjižico, ki jo je izverstno spisal častiti oče Klar Vaskoti, frančiškan na Kastanjevici, izverstni laški pridigar, in ki ga bravci ljube Danice gotovo uže poznajo kot slavniga pisatelja cerkvene zgodovine in cerkveniga

prava za bogoslovake šole, kateri deli ste bile obe v latinskim jeziku spisane in v Rimu natisnjene. Knjižica, od ktere sadaj govorim, ima naslov: „*Un fior del mio povero giardino, alla Vergine Immacolata. Domma dell' immacolato concepimento di Maria Vergine. Istruzione ed orazione del P. Chiaro Vascotti*“. Gorizia 1855. Tip. Seitz. Kakor uže sam naslov pravi, govori to delce o verski resnici Mariiniga čistiga spočetja, kaj je v tej resnici zapopadeniga, kako da je katoliška cerkev to resnico vaelej vérovala, in da je bila 8. grudna 1854 slovesno tako določena, da ne smo nobeden več brez greha kaj nji nasprotniga misliti ali učiti itd. Pristavljena je pridiga, ktero je pisatelj knjižice sam imel poslednji praznik spočetja Marije Device, 8. grudna 1854. in pa na zadnje še papežev list, v katerim je omenjena resnica izrečena in določena. Lična knjižica v dvanajsterki šteje 96 strani, in velja 20 krajc. Čist dohodek je namenjen napravi ženskih sirot tu v Gorici, ki se sploh Kontavalova naprava imenuje. Morebiti bi ne bilo napak, ako bi nam kdo to lepo knjižico v slovenski odeji polati blagovolil.

Is Goriskiga. X. Kdor cerkvene časopise pridno prebira in se po svetu ozira, je gotovo že zapazil, da poseben značaj dajejo našimu času brezštevilne pobožne družbe, ktere razne posebne namene doseči si prizadevajo, pa vender vse njih blage dela se stekajo v eno morje, so le žarki ediniga solnca, visoke zapovedi ljubezni, poglavitniga člena naše sv. vere. Tako rekoč čez moč in za vadljo rastejo nar različnišji bratovšine in preden se še po katoliškim svetu razglasijo, so že toliko dobriga sadu obrodile, toliko dušniga in telesniga prida donesle, da se moramo le čuditi, ko to zvemo, in hvaliti Gospoda, ki početje slabih človeških rok blagoslavlja in veselo rast podeluje mladiki, ki jo je pohleven in boren vertnar kje v kakim skritim kotu neizmeriniga verta Gospodoviga vsadil in s trudam zalival.

Pred nekim letam smo dobili od poglavitniga mesta Francoskiga v Gorisko semenike grebenico tiste zlahtne francoske tertje, ki se ji bratovšina, „presv. neomadežvaniga Mariiniga Serca“ pravi; in velja ta pobožna družba le za bogoslovce. Imamo pa še drugo središe te družbe v Kanalu, tergu poleg Soče na Koroški cesti, dobre tri ure od Gorice. Po prizadevanji unetih duhovnov se je bratovšina Mariiniga serca skor po vsi naši viši škofiji razširila; povsod pristopajo pobožni častivci Marije in se vdeležujejo obilnih dušnih dobrot. In res, ljubi bravci, ki ste kdaj dete v maternim naročji gledali, kako ona svojiga ljubljencika z robcam svojiga oblačila zagrinja in na serce pritiska, kaj se vam more naravnjši zdeti, kot da tudi mi se smemo kaj taciga nadjati, ko k naši ljubljene Materi pribežimo, kadar nam kaka nevarnost žuga, kadar viharji razsajajo in valovi strast ladjico naše duše zakriti in požreti hočejo, kadar nas tuge in uadloge tarejo. O presladka misel, vediti, kje je naše pribežališe, kje je gotovo in mirno zavetje, vediti, kje je tolažba!

Po gorečim priporočevanji iskrenih dušnih pastirjev so se dali tudi v stari Prevaški fari (kake 2 uri od Gorice proti izhodu) mnogi farmani v omenjeno družbo vpisati, posebno pa fantje in dekleta. Poslednjo nedeljo po razglašenji Gospodovim 28. prosenca t. l., kateri dan obhaja ta družba svoj poglavitni praznik, je perstopilo 84 mladenčev in deklet med prvo sv. mašo k mizi Gospodovi, potem ko so bili večer poprej v zakramentu sv. pokora svojo vest očistili, in nebeskemu zedinju, kolikor je slabimu človeku mogoče, vredno prebivališče v svojim sercu pripravili. Primerjen unet ogovor je postavil krono ti redki in ganljivi slovesnosti, ki jo smemo nar lepšim dnevam Prevaške fare prišteti. Popisati pa občutke, ki persi duhovniga pri tacih priložno-

stih povzdigujejo, ni mojinu preseu mogoče. To mu butaro polajša in krepost in pomlajeno moč podeli, do svojo teško nalogo z veselim srcem doganja in spolnuje. Eu sam tak zgled mu je obilno plačilo za ves njegov trud in ko bi bil utegnil kdaj morebiti tu pa tam brez prida truditi se tu pa tam, zdaj vse na enkrat pozabi, obup zgine, čelo se mu razvedri in pastir in čeda uživajo nar sladkejšiga veselja zadovoljnosti.

Tako je prav, ljubi Prevačanje, deržite se vselej zvesto za vaš dušni prid unetih in skerbnih pastirjev in pravo poti ne bote nikdar zgrešili!

Vsi skup pa prosimo Gospoda usmiljenja, naj blagovoli poterovati kar je nad svojimi zvestimi služabniki storil. —

Te dni se bode tudi v Gorici in serc v farni cerkvi sv. Ignacija bratovšina presv. Serca Marije device vpejljala, ki pa bo od Kanalske neodvisna. Bog naj svoj blagoslov čez njo razlije!

Razgled po keršanskim svetu.

V Genui je Marchese Brignole-Sales založil semenišo za 25 mladenčev, kateri želé biti duhovni in misionarji. Podverženi so propagandi v Rimu, ktera jih bo pošiljala, kamor bo treba. Oskerbniija nad to napravo je misioniskim duhovnam sv. Vincencja Pavlanskiga zročena. Nektare škofije so odločene, iz kterih bodo mladenče jemali, ako se jih pa ne bo dosti pripravnih v njih našlo, se bodo tudi od drugod sprejemali. Vse je že pripravljeno in semenišo je 2. sveč. letas svojo delavnost pričelo; je pa še za 12 mladenčev praznih mest. Želijo, de bi bili mladenči že subdiskoni, ali saj modroslovski nauk že dokončali. Vse stroške prevzame semenišo. Bolj natanko o semeniši, popotvanji, obleki itd. se zvé pri g. spredniku Lazaristov v Kolinu (Superior der PP. Lazaristen in Köln). Kogar veseli apostel biti, se mu tukaj pot odpera.

Slavni naravoslovec Newton je bil tudi dober kristjan in je, na priliko, tudi razlaganje preroka Daniela spisal. V teh bukvah pravi, de se bodo v poslednjih časih, od kterih Daniel prerokuje, čudno reči znajdle, de bodo ljudje v eni uri 50 (anglikanskih) milj deleč prišli i. t. d. Zasmehovavec Voltaire pa na to pravi: „Lejte, kam je Newton s svojim močnim duham prišel, od kar je začel bukve prebirati, ki jih sv. pismo imenujejo! Toliko pameti je zgubil, de nas hoče nalagati, de bo človeška pamet še skrivnost znajdla, v eni uri 50 milj deleč priti. Ubogi sanjavec!“ — Zdaj pa, kdo je pravi, kdo krivi prerok?

Zvezdica za šolo.

Škof in detek.

Sveti Anzelm, škof, gre nekiga dne pod mili nébes se sprehajat. Naletel pa je na veseliga fantiča, ki je z vjetim vrabcem igral. Imel ga je na niti navezaniga, ter ga je kviško metal, de je serfotal. Vse'ej ko je tiček menil, de ga nič ne zaderžuje, ter začival in sferčal, je fante mtoz potegnul in se smejal goljufanimu tičku. Škof postoji, in začne se med njima ta le pogovor.

Škof. Detek moj! dobro pomieli; kakor ti s tem tičkam deluš, ravno tako vgauja hudobni duh s človekovo dušo.

Fantek. Teга no razumem.

Škof. Kadar hudobni duh nakani, človeka hudobniga narediti in pogubiti, ga od konca le v malo pregreško zapeljuje. To se pravi, on ga, tako rekoč, z nitjo okoli života preveže, in ga pusti serčati, kakor de bi bil šo svobodin. in ne v njegovi oblasti.

Fantek. S hudobo pa jest nočem nič opraviti imeti; mati so mi rekli, de on ljudi v pekel vlači.

Škof. Tedaj pa tudi ne smeš pripustiti, de bi s teboj igral. Pustiš mu pa, se s teboj igrati, če se mu tudi le v majhin greh zapeljati daš. Zakaj s tem bi te že z nitjo prevezal, in iz niti on naredi debelo verv, de še vedil ne boš kadaj, in po tem mu boš težko ušel, ali pa celo ne.

Fantek. Kako on to zamore?

Škof. Zapelje te iz maliga v večjiga, potlej v veliciga in poslednjič v veliko grehov, in po tem naredi, de nad Bogam in nad njegovimi zapovedmi nič več veselja nimaš, in de si čisto hudobin.

Fantek. Teга se bom pač varoval, in bem rajši dober ostal.

Škof. Je že prav, detek moj! Če je pa to tvoja resnična volja, moraš tako storiti, kakor bom jest zdaj s tvojim tičkam naredil.

(Škof migne svojimu strežeju, in mu reče mtoz prerezati, s kterim je tiček privezan bil. Nit je prerezana, in — tiček urno odferči).

Fantek. Joy meni; zdaj je pa ušel!

Škof. Naj le ferči, moje dete, nikar se ne jokaj! Ti bom jest lepši veselje napravil, kakor ti ga je tiček. Vtiani si pa v serce nauk: Ako si kak pogrešek storil, serčno ga obžaluj, in vari se ga zanaprej. S tem je prerezana nit, na kateri te je hudoba imel navezaniga, in ne bo več mogel splesti vervi, de bi te ž njo v pekel potegnul. Tako si iz njegove oblasti rešen, in se lahko veseliš, kakor se zdej tvoj tiček veseli, de je z mtoza rošen.

V spomin

rajuiga častitiga gospoda
Andreja Kodermac-a,
odsluzeniga duhovna Ljubljanske škofije, umerliga v
Gorici 24. svečana t. l.

Kak Ti pastir duhoven bil, pomnile
Vse svoje dni Ti bodo Tvoje ovčice,
In v Tvoj spomin se mnogokrat solzice
Spóštvanja in hvaležnosti točile.

Pa tudi nam se nikdar pozabile
Ne bodo čednosti sive glavice,
Ki, v občno spóštovanje vse Gorice,
So na odsluzenji v izgled svetile.

Kdor Tebe vidil Jagnje darovati,
Ki svojo kri v odkup sveta prelilo,
On mogel se je vneme Tvoje vžgati;

Na Tebi vidil je, kak Simeonu
Serce se svete radosti topilo,
Ko vzel to Jagnje v roke na Sionu. Hladnik.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii: Vremška fara je podeljena gosp. Jan. Pašiču, Rovskimu lokalistu. — Prestavljeni so gosp. kaplani: Leop. Gestrin v Zagorje namesto bolniga gosp. Jak. Boltina, v Smartno Fr. Pustaverh, v Polšnik Fr. Jeršič. — Umerla sta: Gosp. And. Kodermac, duhoven v pokoji v Gorici, 24. svečana v 83. letu, Prim. Jerina, lokalist v Zalni, l. susca v 56. letu svoje starosti.

V Goriški višji škofii: Gosp. Joz. Vovčič, dosadanji dušni pastir v Ajdovšini, je imenovan fajmošter in dekan v Devinu; po smerti g. P. Gorjupa, fajmoštra v Ajelu, je postavljen administrator tiste fare gosp. Stefan Gorjup, ondotni kaplan.

V Sekovski škofii. Umerla sta: Juri Kerneker, duhoven v pokoji, 2. svečana, in Matija Steiner, Sentmarješki fajmošter, 4. svečana.